

Κι δημως, δταν ἀποσύρεται,
Μὲ σιωπηλά, φευγαλέα βήματα,
Ἄγκιεσα στὰ ἔρεπτα,
Τότε εἶναι ποὺ ἀληθινὰ
Ὑποφέρω
Καὶ τὴν περιμένω ἀγυπόμονα
Νὰ ῥθεῖ πάλι
Μὲ νέα δράματα
Καὶ νέα μουσική.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟ ΗΜΙΨΗΛΟ

Είμαι πιὸ πολὺ ἀπὸ βέβαιος
Πῶς μὰ βαριὰ γύχτα,
Ἐγὼ θὰ γυρίζω δλοιδύναχος
Σ' ἔνα δρόμο τῆς ὅμιχλης,
Ἐγα χέρι θὰ βγεῖ
Ἀπ' τὸ παράθυρο ἐνὸς μαύρου ταξί¹
Καὶ θὰ μὲ πυροβολήσει
Ἀπὸ μοιραῖο,
Ἀγαπόφευκτο λάθος.

"Ομως αὐτὸς τὸ εἰδος λάθος
Θὰ ξηταγ τὸ καλύτερο
Στὴ ζωὴ μου
Καὶ ἡ εύνοούμενή μου
Καὶ τελευταῖα
Ἐμπειρία.

ΑΔΕΙΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Γκρίζο εἶναι τὸ σούρουπο
Στὴν ἄχαρη Ὄδδ Αύτοκτονίας
Κι οἱ ἀγεμοδεῖχτες
"Ολοι στρέφουν πρὸς τὸν τάφο
Τοῦ ἀηδονιοῦ
Ποὺ δολοφογήθηκε τὴ νύχτα
Καὶ ὑπόφερε ἀπὸ ὑστερία.

Τὸ πάρκει ἔνα γήινο μάτι
Σὲ μὰ ἀπόβιλαρη γωνιὰ αὐτοῦ
Τοῦ ἔρημου πάρκου ποὺ κατασκοπεύει
Τ' ἀτσάλιγα ἀγάλματα
Καὶ τὶς μογαχικὲς σιλουέτες
Ποὺ γυρίζουν χωρὶς σκοπὸ
Στὰ μονοπάτια τῆς ὅμιχλης
Σφυρίζοντας νεκρικὲς στροφές.

Οταν ἀπαλλαγῶ
Απ' αὐτὴ τὴ λευκότητα
Πρέπει ν' ἀγοράσω ἔνα ὅπλο
Γιὰ γὰ σκοτώσω τὸ φάντασμα
Ποὺ κουργιάζει μὲς στὸ κραγιό μου
Καὶ μὲ κατηγορεῖ οταν εἴμαι ἀπόν.

Τὰ μεσάνυχτα, οἱ φτωχοὶ ποιητές,
Μὲ χειρόγραφα στὶς τσέπες
Τῶν τριμένων μαύρων κουστουμιῶν
τους
Στέκονται σὲ παγωμένη ἀκαμψία
Στὴ μαρμάρινη ἐπίστρωση
Τοῦ λιμανιοῦ
Ἀπελπισμένα περιμένοντας τὸν "Αγ-
θωπό
Ποὺ ἔρχεται ἀπὸ πουθενὰ
Καὶ δὲ θὰ φέσει ποτὲ
Γιατὶ δὲν ὑπάρχει.

"Οταν ξημουν ἀγόρι
Μισσοῦσα ἔνα κοκκαλιάρικο κορίτσι
Καὶ τὸ τυραγγοῦσα δλη τὴν ὥρα
Στὰ σύνορα τοῦ κήπου.

Μετὰ ἀπὸ ἔνα τρομερὸ σεισμό,
Ποὺ τράγταξε τὸ νοσοκομεῖο
Κι δλόκληρη τὴν πόλη,
Τὰ τζάμια
Τοὺς καθρέφτες καὶ τ' ἀγθοδοχεῖα,
"Ολα κοίτουται θρυψαλλιασμένα
Κι δ ἀγεμος μεταφέρει
"Εγα σιδερένιο φέρετρο στὸν δρίζοντα.

"Απλώνει τὸ ἀσπροκίτρινο χέρι του
Νὰ πάρει τὸ ξεφλουδισμένο πορτοκάλι
ἀπ' τὸ πιάτο --
"Ομως μάταια : δὲ μπορεῖ γὰ τὸ φθά-
σει.

ΤΡΙΤΟ ΣΗΜΕΙΟ

Πέρα ὁς πέρα σ' αὐτὸς τὸ πλατύ
Διάστημα τοῦ Χρόνου
Τὸ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ἔχει ἀρχίσει
Νὰ λιγοστεύει ἀπ' τὴ διάβρωση
Ἐγὼ ἡ περιφορὰ τῆς συνεχίζει ἀκόμη
Τὸ μαγιασμένο σφύριγμα
Μέσα στὸ Χάος.

Καὶ δὲ θὰ σταματήσει ποτὲ
Ἐκτὸς δὲ ἔνας Ἀρχιτέκτονας
Χτυπήσει τὴ Γῆ
Στὸ πιὸ τρωτό της σημεῖο -

"Ομως δέ τότε
Εἶγαι πολὺς καιρὸς
Καὶ τὰ κτήρια χτίζονται
'Απὸ κόκκαλα ἀνθρώπων
Χωρὶς παράθυρα

Οἱ ἄνθρωποι σπάνε τὰ ρολόγια τους
Γιὰ νὰ σταματήσουν τὸ χρόνο,
Βάφουν τὸ πρόσωπό τους
Μὲ διάφορα χρώματα
Γιὰ γὰ προστατευτοῦν
'Απ' τὸ ἐρχόμενο Κάμικ.

Κι ὅπως κι ἄλλα χρόνια κυλᾶνε,
Τρομάζουν
Ποὺ ἀκόμη ἐπιζοῦν
'Απ' αὐτῇ τῇ τελικῇ ἀναστάτωση.

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ

"Ἐνα ἄλλο αὐτόγραφο, διάτελα διαφορετικὸ στὸ περιεχόμενο ἀπ' αὐτό, εἶχε γραφτεῖ καὶ τυπωθεῖ ὅταν ἀποφάσισα, ὑποχωρώντας σὲ μιὰ τυραννικὴ αὐτοεπιδηλημένη λογοκρισία, γὰ τὸ παραμερίσω πρὸς τὸ παρόν, ἀπὸ ἀνησυχίᾳ γιὰ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς παραλήπτες του ἔξω ἀπὸ τὸν Καγαδᾶ.

Σ' αὐτό, κάνω ἔνα ὑπαινιγμὸ γιὰ τὰ χρόνια πρὶν ἀπ' τὸ 1949, καὶ σὲ μερικὲς βαθιὰ ριζωμένες βεβαιότητες ποὺ ἔχω γιὰ τὴν Τέχνη.

"Οποια κι ἂν εἶναι ἡ ἀξία τους, αὐτὰ τὰ ποιήματα ἔχουν γιὰ μένα αἰσθηματικὴ σημασία γιατί, ὅπως ὁ τίτλος ὑποδηλώνει, γράφτηκαν ὅλα τὸ φθινόπωρο τοῦ 1949, ὅταν ἦμιουν 23 χρονῶν ὑπηρετοῦσα μιὰ ἀναγκαστικὴ θητεία στὴν Ἡπειρο σὰν νεοαύλεκτος κείνο τὸν καιρό.

Διώδεκα χρόνια ἀργότερα, ἀφιερώνογται σὲ μιὰ ἄλλη γενιὰ Ἐλλήνων Νέων ποὺ ἡ ἀγάπη τους καὶ ἡ ἀφοσίωσή τους σὲ κάποια ὑψηλὰ ἰδεώδη εἶναι σήμερα τόσο ἀκαμπτα ὅσο ποτὲ ἄλλοτε.

Αὕγουστος - ἀρχές Σεπτέμβρη 1968

☆

μετ. Σωκρ. Λ. Σκαρτοής

18

Τάκης Σινόπουλος

ΜΙΚΡΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ Σ' ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΤΕΧΝΙΤΗ

1

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

Παρὰ τὴ σχετικὰ σύγτομη ἡώή του ὁ Καχτίτσος ἔχει γράψει ἔναν ἀφάνταστο ἀριθμὸ ἐπιστολῶν, ποὺ κάποτε εἶναι 20 καὶ 30 σελίδες ἡ καθεμία. Ο Παυλόπουλος ἔχει λάβει μέσα σὲ 20 περίπου χρόνια γύρω στὶς 150, ὁ Γογατᾶς σὲ 10 χρόνια περίπου γύρω στὶς 120. Τὸ ἵδιο κι ἔγω. Ἀγεξαρίθωτος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπιστολῶν που εἶχε ὁ Φάνης Διαμαγτόπουλος. Πολλές ἐπίσης πρέπει γάχει κι ὁ Ν. Γ. Πεγτζίκης. Ἀρκετὲς ὁ Γιώργος Δέλιος καὶ ὁ Γιώργος Ἰωάννου κι ἄλλοι πολλοί. Μιὰ ἀπὸ τὶς μαγιεύες του Καχτίτση εἴτανε γὰ εἰκονογραφεῖ τὶς ἐπιστολές του μὲ ἀποκόμιματα ἀπὸ παλιὰ περιοδικὰ ἢ νὰ τὶς στολίζει μὲ ἴδιοχειρα σχέδια. Τὸ πάθος του μὲ τὴν εἰκονογράφηση φαίνεται ἄλλωστε καὶ στὰ διβλία του.

Μὲ τὶς ἐπιστολές ὁ Καχτίτσος ἐπιδίδεται σὲ ἀσκήσεις γραφῆς. Εἶναι φανέρω πώς ἔργαγώγει σιγὰ - σιγὰ τὸ προσωπικό του ὑφος μὲ μικρές ιστορίες, ἴδιωτικές ἔξο-